

ningsklasse til enhver Tid bestemte. Dog skulle de i de 3 første Maanedes af deres Ophold i Anstalten behandles og forpleies aldeles frit, naar de ere begjærte optagne inden en vis Tord, i Regulativet nærmere bestemt Frist efter Affindighedens første Udbrud og strax efter at Optagelsen er indbrømet, ere bragte til Anstalten. Alt under Forudsætning af, at Sygdommen ikke maa betragtes som et Tilbagefald, hvorfor denne Begunstigelse ingensinde kan indbrømmes oftere end een Gang til samme Patient.

§ 2.

Den i Plakat af 13de October 1847 § 4 indeholdte Bestemmelse om, at der for Patienter, der ikke høre hjemme i Nørrejylland, skal erlægges en højere Betaling end for dem, med hvilke det er Tilfældet, ophæves under Forudsætning af Gjensidighed med Hensyn til de andre Sindssygeanstalter i Kongeriget.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

ad § 1.

I Plakaten 13de October 1847 § 4 er der for uformuende i Nørrejylland hjemmehørende og der forsørgelsesberettigede Patienters Behandling i Sindssygeanstalten ved Arhus indtil Videre fastsat en nedsat Betaling af 50 Rd. aarlig, hvorhos saadanne Patienter ifølge motiveret Andragende skulle nyde aldeles fri Forpleining under de 3 første Maanedes Ophold i Anstalten, naar Anmeldelse om Optagelsen bevislig er skeet kort efter Affindighedens første Udbrud. At den Betaling, der saaledes er fastsat for „uformuende“, og som iøvrigt gjælder, hvad enten de indlægges for Kommunens eller for egen Regning, er særdeles meget ringere end de Udgifter, Patienterne paadrage Anstalten, er af sig selv indlysende, og man skal blot til hyderligere Tydeliggjorelse tilføie, at Betalingen for Patienter af 3die Klasse — der netop er lagt an paa at dække Anstaltens Udgifter til deres Underholdning, Lægemidler, Lys, Brændsel, Opvartning og Vedligeholdelse af Inventariet, men

ikke til Bygningernes Vedligeholdelse, Lønninger til Læger, Udgifter til Bestyrelsen m. V. — allerede ved Anstaltens Oprettelse blev sat til 172 Rd. aarlig, og senere har maattet forhøies til 52 $\frac{1}{2}$ daglig eller 197 Rd. 68 $\frac{1}{2}$ aarlig, samt at alene Bespisningsudgifterne til en Patient af 3die Klasse andrage herved 100 Rd. aarlig.

Som det af Motiverne til Plakaten af 13de October 1847, der findes i Coll.-Tid. 1847. Pag. 809 ff., vil sees, var man allerede dengang opmærksom paa, „at den lave Betaling vilde kunne fremkalde en Tilbøielighed hos Kommunerne til at indsende Individier, der enten aldeles ikke, eller dog ikke i den Grad som mange andre, for hvilke Pladsen derved vilde blive optagen, egnede sig dertil“, men man fandt det at være af overveiende Bigtighed, at Kommunerne ikke affrækkedes fra den vorrende Anstalt, og man beroligede sig saavel ved, at Anstalten blev indrettet for et større Antal, end der efter daværende Forhold var strengt nødvendigt, og at Betalingen efter daværende Forhold ikke var synderlig ringere end den Sum, som efter saadanne Patienters almindelige Livsforhold maatte anvendes paa dem udenfor Anstalten, som navnlig ved den Betragtning, at det stød til Bestyrelsen „at afvise eller efter en kort Prøvetid tilbagevende de Personer, om hvem det viste sig, at de ikke vare kvalificerede til Behandling i Anstalten efter dennes Bestemmelse som Helbredelsesanstalt“. Hertil kom, at Patienternes Ophold i Anstalten, saalænge den fungerede alene som Helbredelsesanstalt, var begrændset til et vist Tidsrum — der i Regulativet blev sat til to Aar — udover hvilket det kun undtagelsesvis kunde strække sig.

Anderledes stiller Sagen sig derimod, naar til næste Aar Anstalten aabnes ogsaa som Pleieanstalt for uheldredelige Sindssyge, og den saaledes maa modtage saagodtsom alle Sindssyge uden at kunne sætte nogen Grændse for deres Ophold i Anstalten. Da nu tilmed en Betaling af 50 Rd. under de nuværende Forhold er ikke lidet under det ringeste Beløb, hvorfor man kan holde Patienter udenfor Anstalten, staaer det vistnok til at befrygte, at der vilde blive indlagt en Mængde Personer, der